

Sygn. akt VI Ka 129/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Konrad Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015r.

sprawy A. P.

obwinionej z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 4 grudnia 2014 r. sygn. akt II W 2163/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionej A. P.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej A. P.kwotę 420 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym,

III. stwierdza że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 129/15

UZASADNIENIE

A. P.obwiniona została o to że:

w dniu 06 czerwca 2013 roku ok. godz. 08:40 w J. na skrzyżowaniu ulic (...) z ulicą (...) prowadząc samochód m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności w ten sposób że zatrzymała się przy lewej krawędzi jezdni sygnalizując manewr skrętu w lewo a następnie wykonała manewr skrętu w prawo w wyniku czego uderzyła w omijający ją w tym momencie z prawej strony pojazd m-ki S. (...) o nr rej. (...) czum spowodowała kolizję drogową i tym samym zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj . o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w .

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 4.12.2014 r. w sprawie II W 2163/13 uniewinnił obwinioną A. P.od popełnienia zarzucanego jej czynu, kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej A. P.kwotę 1060 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. B.zarzucając:

1.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez błędne przyjęcie iż obwiniona miała zamiar wykonania manewru skrętu w prawo co w konsekwencji doprowadziło do

przyjęcia iż pokrzywdzony wykonał manewr wyprzedzania pojazdu obwinionej podczas gdy rzetelna i wnikliwa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennych ustaleń;

2. obrazę przepisów prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia tj.art.7 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.o.w. polegający na dokonaniu przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodu z wyjaśnień obwinionej i zeznań świadka A. S. poprzez nieuzasadnione przyznanie im waloru wiarygodności w odniesieniu do wykonywania przez obwinioną wyłącznie manewru skrętu w prawo zaś odmówienie takiej wiarygodności zeznaniom oskarżyciela posiłkowego oraz świadka K. S. wskazujących na zamiar wykonania przez obwinioną manewru skrętu w lewo a następnie wykonanie takiego manewru w prawo co w konsekwencji doprowadziło do uznania iż pokrzywdzony wykonał nieprawidłowy manewr wyprzedzania a tym samym iż wyłącznie pokrzywdzony jest odpowiedzialny za spowodowanie sytuacji kolizyjnej;

3. obrazę przepisów prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia tj.art.7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art.193 k.p.k. polegający na nieuzasadnionym oparciu przez Sąd I instancji i dokonaniu dowolnej oceny opinii biegłego przyjmującego iż sytuację kolizyjną wytworzył pokrzywdzony z uwagi na wyprzedzanie pojazdu obwinionej który zatrzymał się w celu przepuszczenia pieszych podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz zasady doświadczenia życiowego oraz logiki prowadzą do odmiennych ustaleń;

4. obrazę przepisów prawa procesowego tj.art.7 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.o.w. poprzez uznanie za wiarygodną opinię przedstawioną przez biegłego sadowego J. W. w sytuacji gdy wnioski w niej przedstawione są zupełnie dowolne sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego a także sprzeczne z przepisami regulującymi kwestie ruchu drogowego;

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Stawiając zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych i obraży przepisów prawa procesowego skarżący w istocie kwestionuje ocenę materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji, w szczególności danie wiary wyjaśnieniom obwinionej A. P. i zeznaniom świadka A. S. oraz opinii biegłego J. W., odmówienie zaś wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego M. B. i zeznaniom świadka K. S.. W związku z powyższym wskazać należy co następuje.

Z treści apelacji wynika że skarżący jako podstawowy zarzut do opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji J. W. podniósł, iż biegły w swojej opinii kilkakrotnie uzupełnianej w toku postępowania (k. 52 – 56 , k.73 – 74, k. 85 – 88, k.92, Sąd Okręgowy zauważa że pierwsza z opinii pisemnych nie została podpisana przez biegłego, co jednak nie ma znaczenia gdyż jej treść i wnioski zostały podtrzymane i powtórzone w opiniach uzupełniających) konsekwentnie trwał w błędnym przekonaniu że pokrzywdzony wykonywał manewr wyprzedzania samochodu obwinionej podczas gdy był to manewr omijania. Wywody skarżącego w tej kwestii nie są pozbawione racji. Zgodnie z art. 2 ust. 27 i 28 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym omijaniem jest przejeżdżanie (przechodzenie) obok nieporuszającego się pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody zaś wyprzedzaniem jest przejeżdżanie (przechodzenie) obok pojazdu lub uczestnika ruchu poruszającego się w tym samym kierunku. Omijania nie można więc kojarzyć tylko z pojazdem zatrzymanym (art.2 ust.29 p.r.d.), wystarczy że omijany pojazd nie porusza się . Za powyższym przemawia także treść art. 23 ust.1 pkt.2 p.r.d. mówiącego o obowiązkach kierującego pojazdem który omija, gdzie stwierdza się m.in. że omijanie pojazdu sygnalizującego zamiar skręcenia w lewo może odbywać się tylko z jego prawej strony. W sprawie niniejszej bezspornym jest że obwiniona A. P. przed dokonaniem skrętu na moment zatrzymała swój samochód, i w tej sytuacji pokrzywdzony M. B. przejeżdżał obok nieporuszającego się samochodu, a więc go omijał.

Powyższe nie deprecjonuje jednak ogólnej wymowy opinii biegłego oraz jej końcowych wniosków, jako że zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji w oparciu przede wszystkim o osobowe źródła dowodowe prawidłowo ustalił, że obwiniona przed dokonaniem skrętu w prawo włączyła prawy a nie lewy kierunkowskaz jak to starał się wykazać skarżący. Sąd I instancji ustalając stan faktyczny był w trudnej sytuacji jako że w sprawie brakowało obiektywnych świadków zdarzenia: obwiniona A. P. i jadąca z nią koleżanka A. S. konsekwentnie od pierwszego przesłuchania na policji twierdziły że obwiniona włączyła prawy kierunkowskaz sygnalizując skręt w prawo, zaś pokrzywdzony M. B. i jadący z nim znajomy K. S. zeznawali, że włączony był lewy kierunkowskaz, w związku z czym pokrzywdzony przeprowadził manewr omijania auta obwinionej z prawej strony. Za stanowiskiem Sądu I instancji który w przekonaniu Sądu Okręgowego dokonując oceny wyjaśnień obwinionej i zeznań świadków nie naruszył art. 7 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.o.w. przemawiają w szczególności dwie okoliczności. Z ulicy (...) jest zakaz skrętu w lewo w ulicę (...), stoi tam stosowny znak drogowy (zdjęcia k. 32, k.54). Obwiniona miała tego świadomość skoro już podczas pierwszego przesłuchania wskazywała że „znaki umożliwiają jazdę na wprost lub w prawo” (k.16 odwrót). Ponadto zarówno A. P. jak i A. S. twierdziły że zamierzały dojechać do ul. (...) gdzie obwiniona miała umówione spotkanie (k. 34 odwrót, k. 77) Nie są to twierdzenia gołosłowne gdyż w aktach znajduje się obiektywny dowód w postaci pisma (...) S.A. potwierdzające że pod tym adresem w dniu zdarzenia o godz. 9.00 obwiniona była umówiona na spotkanie (k.33). Faktem notoryjnym jest że w J. z ul. (...) na ul. (...) (będącą główną ulicą dojazdową do C.) można dojechać skręcając w prawo m.in. w ul. (...), nie zaś w lewo. Obwiniona nie miała więc żadnego powodu aby sygnalizować skręt w lewo. Jedyną okolicznością mogącą potwierdzać wersję pokrzywdzonego i świadka K. S. jest fakt że obwiniona skręcając w prawo nie podjechała do krawędzi tylko blisko osi jezdni tak że pokrzywdzony swoim samochodem zmieścił się z jej prawej strony. Takie zachowanie obwinionej znamionujące niezdecydowanie daje się jednak wytłumaczyć małą znajomością J. w której obwiniona nie mieszka i w której nie bywa często. Z jej wyjaśnień jak i z zeznań A. S. wynika że jechały bardzo wolno rozglądając się za możliwością skrętu w prawo w ulicę która doprowadzi je do ul. (...) (k. 77). Nieracjonalne są natomiast zeznania M.B. z których wynika że nie zauważył znaku zakazu skrętu w lewo, zwłaszcza że mieszka on w nieodległym K. i pochodzi z J. (k.46), z pewnością zna więc topografię miasta. Skoro pokrzywdzony nie zauważył znaku zakazu skrętu w lewo mógł też pomylić który kierunkowskaz prawy czy lewy był włączony w samochodzie obwinionej. Podobnie ocenić należy zeznania K. S. który również twierdził że nie widział znaku zakazu skrętu w lewo (k.35).

Wszystkie powyższe okoliczności pozostawały co najmniej wątpliwości co do sprawstwa i winy obwinionej w niniejszej sprawie. Skoro bowiem prawdopodobne i przez to wiarygodne pozostają wyjaśnienia obwinionej i zeznania świadka A. S. że obwiniona skręcając w prawo włączyła prawy kierunkowskaz to nie sposób przypisać jej sprawstwa i winy za spowodowanie kolizji. Pokrzywdzony w takiej sytuacji nie był uprawniony do omijania pojazdu obwinionej z prawej strony, powinien umożliwić obwinionej wykonanie manewru skrętu w prawo. Oskarżyciel publiczny i oskarżyciel posiłkowy nie wykazali przekonującymi dowodami że było inaczej. Domaganie się przez skarżącego przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego nie było uzasadnione, opinia biegłego J. W. co do zasady nie była bowiem wadliwa w rozumieniu art. 201 k.p.k., (mimo błędnej interpretacja przez biegłego przepisów p.r.d. o omijaniu i wyprzedzaniu). Dla prawidłowego wyrokowania w niniejszej sprawie podstawowe znaczenie miała ocena zeznań świadków i wyjaśnień obwinionej dokonana przez Sąd I instancji, znajdująca akceptację Sądu Odwoławczego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionej A. P..

Na podstawie art.632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w. Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionej A. P.kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.o.w. Sąd Okręgowy stwierdził że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa, zwalniając od ich ponoszenia oskarżyciela posiłkowego.